

P.26 Gijsz by candlelight

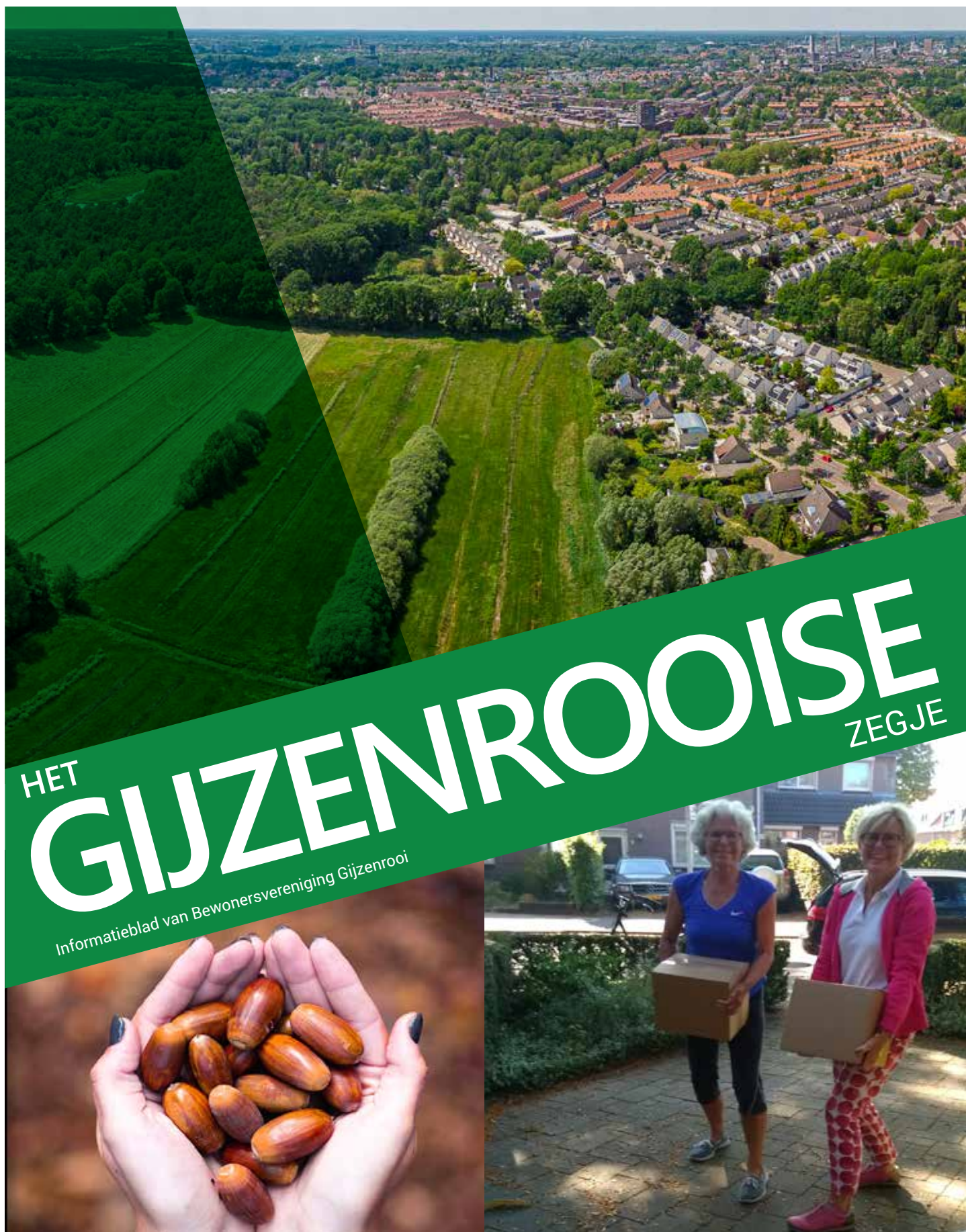
Een beetje liefde van Gijsz in deze donkere kerstdagen.

P.14 Welkom internationals

Aan de succesvolle CbijB stand-up sessies komt nu een einde. Geniet nog even na.

www.gijzenrooi.nl

Volg de website voor de laatste informatie over het al dan niet doorgaan van activiteiten.

HET

GIJZENROOISE

ZEGJE

Informatieblad van Bewonersvereniging Gijzenrooi

In dit nummer o.a.:

VOORWOORD

- P04 Creatieve buur
- P05 Paaltjes in Riel
- P06 Anneke met pensioen
- P09 Eikels in onze wijk
- P10 Door het oog van Wiefse
- P11 Waar was poes Mina
- P12 World Cleanup Day
- P13 Hondentoilet
- P14 Internationals in onze wijk
- P16 Vrouwe Hoevenaar
- P18 Akkers van Brabant
- P19 Geef inbrekers geen kans
- P20 Koeien in Gijzenrooi
- P21 Gebeier
- P23 Kerstboom en het Zegje
- P24 Phemian: muziek!
- P26 Een beetje liefde van Gijsz
- P29 Wandelen in Gijzenrooi
- P30 Tuintips

Het valt niet mee

Nee, het is nu half oktober en het aantal besmettingen met corona neemt de laatste weken ongelooflijk hard toe. Dus het valt niet mee. We dachten deze zomer allemaal dat we langzaamaan weer terug zouden gaan naar de normale situatie. Met mogelijkheden voor museum- en theaterbezoek. Naar de film of een glaasje wijn drinken op een terrasje. Maar nee, het ziet ernaar uit dat we opnieuw minder bewegingsruimte krijgen omdat anders deze pandemie niet tot staan gebracht kan worden. Bij de eerste golf van corona heb ik maar van weinig mensen in Gijzenrooi gehoord dat ze besmet raakten, gelukkig maar. Maar bij deze tweede golf hoor ik veel vaker over besmettingen en quarantaine in onze wijk. Vooral bij de groep van twintigers en dertigers: zij hebben zelf weinig last van de besmetting maar dragen het virus wel over aan meer kwetsbare mensen in onze samenleving.

Wat me ook niet meevalt zijn buurtbewoners die niet erg meevoelend zijn of zelfs asociaal: wie rijdt er nu met zijn auto over het fietspad naar Riel omdat dat korter is; wie reageert er nu zo kortaf als iemand een emotionele oproep doet omdat de poes uit huis ontsnapt is. Wie scheurt er met 50 kilometer per uur door onze straten? Dat zijn echt niet alleen de bezorgers van al die bestelde pakketjes. En wie begint dan te schelden als je er iets van zegt?

Dan heb ik wel bewondering voor de buurtbewoners die bij de seniorenwoningen aan het begin van het Diepmeerven een paar keer met een kruiwagen en bezem verschijnen om al die gevallen eikels op te ruimen. En een grotere ploeg die urenlang eikels opveegt in andere straten met eikenbomen, zodat mensen er niet over struikelen. Wees een beetje aardig en voorkomend voor elkaar, dat maakt onze wereld zoveel aangenamer. Ook Gijzenrooi.

Want wat blijft is: 'Gijzenrooi, dat zijn wij'. Wees voorzichtig, pas goed op jezelf, blijf zorgzaam voor buurtgenoten, blijf gezond!

Greetje Heijmans

Evenementenkalender 2020/2021 (alles onder voorbehoud, volg de website)

Wat?	Wanneer?	Waar?
Wandelen in Gijzenrooi	Zondag 10.00-12.00	Bushalte Bunderkensven, iedere eerste zondag van de maand
Kerstboom gaat aan	11 december 19.15	Chocomel, gloeiwijn, gezang thuis. Verder: zie de website!

Creatieve buur

Wat is er nou spannender dan een tafeltent voor de kleinsten uit de familie? Een tafeltent is een tent die je over de eetkamertafel maakt zodat ze eronder kunnen spelen. Mia van de Mortel heeft een prachtige tafeltent gemaakt en daarom heb ik haar een interview afgenomen. Zij vertelt.

Je kunt een tent maken voor onder andere een ronde, vierkante of rechthoekige tafel. Ik heb er eentje gemaakt voor mijn kleindochter Femke van 3 jaar oud. Ik heb stof gevonden met een motief uit de Efteling; Jokie en Jet. Het is het leukste als je veel verschillende kleuren en motiefjes gebruikt. Zoek naar leuke kleurcombinaties. Eigenlijk kun je er alles voor gebruiken, ook restjes stof van kleding of gordijnen die je nog ergens hebt liggen. Je kunt voor de tent beter geen stretch stoffen gebruiken. Als voering (voor extra stevigheid aan de binnenkant en bescherming voor het tafelblad) gebruikte ik oude lakens en moltons.

Het is leuk om een echte tentdeur te maken, die ook dicht kan. In mijn geval met stevige ritsen. Je kunt hem oprollen en vastzetten met klittenband.

Gebruik wel klittenband zonder plaklaagje anders plakt de naald van je naaimachine hierop vast. Maar het kan natuurlijk ook met hele grote knopen en een lus van elastiek. Of een houtje-touwtje-sluiting. Verder ramen met gordijntjes ervoor. De gordijntjes kunnen er ook af met klittenband. Een brievenbus, een huisnummer en de naam van mijn kleindochter, Femke (strijkletters). Ik heb zelfs een belletje aan een lint bij de deur gehangen. Aan een zijkant heb ik een waslijntje gespannen met wasknijpers voor de poppenkleertjes.

Ik ben begonnen met de bovenkant, het dak van de tent en tevens het blad van de tafel. Daarna met de baan waar de deur met de ritsen in zit. En vervolgens de stroken klittenband om de deur op te rollen. Je maakt vervolgens banen stof waarin raam, brievenbus, huisnummer, naam en dergelijke helemaal kant en klaar. Van de overige stoffen heb ik de achterkant gemaakt. Zet vervolgens alle stroken vast aan de bovenzijde.

Het is spannend als het 'n beetje donker is in de tent. Dan kunnen de kleintjes licht maken door de gordijntjes open te maken (klittenband). Of misschien een led-licht kaarsje op batterijen aansteken. En met hun poppenwagentje naar binnen rijden... Je kunt je op de tent natuurlijk helemaal uitleven. Post, voor door de brievenbus. Je kunt er ook allerlei applicaties op strijken. Of er schelpen op naaien, kralen, bloemetjes en nog veel meer. Veel van die leuke dingen kun je zelf maken of zoeken op het strand of kopen op de markt, bij Smitje of bij Pipoos.

De tent hoeft ook niet zo netjes als ik hem heb gemaakt. Je kunt ook een oud laken, kleed of deken gebruiken. Waar je samen met de kinderen deuren en ramen op schildert of tekent met textielverf of -stiften. Of uitknipt. En met wasknijpers kunt sluiten. Kortom, leef je helemaal uit. De kleintjes zullen het te gek vinden. Nu het weer kouder wordt en de kinderen meer binnen spelen is een tafeltent een leuke uitdaging. De vriendjes en vriendinnetjes zullen graag komen spelen. Veel succes!

José van den Boom

Wel of geen paaltjes op het fietspad naar Riel?

Naar aanleiding van de wegwerkzaamheden aan de rotonde bij de Sint Bonifaciuslaan kreeg de bewonersvereniging een brief van een bewoner van Gijzenrooi. Hij maakt zich al jaren zorgen over het toenemend gebruik door automobilisten van het fietspad Riel (tussen Zwanenvan en Eendenvan). De veiligheid van fietsers en wandelaars komt in het gedrang door het gebruik van deze sluiproute naar Geldrop. De brievenfchrijver vraagt om het terugplaatsen van de rood-witte paaltjes om de doorgang voor auto's onmogelijk te maken. De bewoner heeft al meerdere malen bij de gemeente melding gemaakt van dit probleem en hij krijgt ook steeds keurig antwoord, alleen is dat niet altijd bevredigend of duidelijk. Daarom stuurde de bewonersvereniging nogmaals een bericht, ditmaal aan onze gebiedscoördinator, Marita Kuster. Zij geeft een duidelijk antwoord, overigens helemaal in lijn met de antwoorden die onze buurtbewoner in het verleden kreeg in een meer officieel schrijven.

We plaatsen inderdaad geen extra paaltjes omdat

- *de Fietersbond dit absoluut niet wil, want ze zijn gevaarlijk.*
- *de strooidienst moet ze telkens omhoog en omlaag zetten, en van oktober tot maart staan de paaltjes toch omlaag door het strooiseizoen.*
- *en het budget is voor hetgeen er nu is en dat kan helaas niet overschreden worden.*

Dus geen paaltje(s)

Het is goed om te weten wat het standpunt van de gemeente is. Dan hoeven we niet steeds dezelfde vraag te stellen. De paaltjes zijn overigens ook verwijderd omdat de hulpdiensten geen obstakels op hun route kunnen verdragen.

‘Onze’ huisarts Anneke gaat binnenkort met pensioen

Op een herfstavond bel ik op de afgesproken tijd aan bij Anneke & Ruud Dalinghaus-Nienhuys. Ze doet open en in de hal staat echtgenoot Ruud, we begroeten elkaar op afstand. Ruud trekt zich terug zodat Anneke en ik de huiskamer tot onze beschikking hebben. We gaan praten over dertig jaar huisarts-zijn. Als we met een grote mok thee op de bank zitten, komt eerst corona ter sprake. De gedeeltelijke lockdown is één week oud en het aantal besmettingen loopt nog flink op.

Anneke heeft een lange dag achter de rug. Het is ook een heel druk jaar met corona, het inwerken van nieuwe collega's, een nieuw computersysteem dat in december moet werken, een zorggroep-keten-info-systeem. In het begin van de pandemie is er in de Lidwina-praktijk een speciale kamer ingericht voor corona-patiënten; dat had, samen met de maatregelen om 'de boel te beschermen', nogal wat voeten in de aarde. Van het personeel is tot nu toe alleen de manager besmet met corona. Wat Anneke verder ziet is dat de reguliere zorg behoorlijk in de knel komt vanwege coronapatiënten die voorrang krijgen, met soms 'tikkende tijdbommen' tot gevolg... Moeilijke kwestie, wie mag voor?

Op tienjarige leeftijd weet ze al dat ze 'dokter' wil worden. Wat later - als haar vader opmerkt dat MMS een prima opleiding voor haar is - zegt ze 'ik wil naar het gymnasium want ik wil arts worden'. En zo geschiedt....

In 1981 is ze arts. Ze kent Ruud al en samen gaan ze naar Ierland, Noorwegen en Venezuela: hij om Philipsfabrieken te leiden en zij gaat werken bij de betreffende GGD's.

In 1990 komen ze met drie zonen terug in Eindhoven; die zijn dan zeven, vijf en tweeënehalf jaar oud. Centurion komt en ze besluiten hier te blijven. Om haar registratie als huisarts te houden gaat ze snel waarnemen, vooral in Stratum. Er wordt dan net begonnen met plan Gijzenrooi; er is nog een kavel beschikbaar voor een huisartsenpraktijk. Maar bij de bank kan Anneke pas een lening krijgen als ze 1000 patiënten heeft. Dus wordt het in 1991 een noodgebouw voor vijf jaar. Alleen een stuk Diepmeerven en het Meerbergsvan bestaan dan nog maar, verder is alles weiland. Het gebouwtje staat naast de bokkentuin, waar later de bushalte komt.

De kinderen gaan naar de internationale basisschool met het bijkomende voordeel dat ze daar overblijven. Anneke leert veel mensen kennen en haar praktijk groeit gestaag. Ruud en zij gaan aan het Biesven wonen; het gros van de eerste bewoners woont er nu nog steeds. Op 1 januari 1995 trekt ze in het nieuwe praktijkgebouw naast haar huis (nu Verloskunde). Ze neemt er twee keer een arts in dienst om haar te helpen.

In 2006 verhuist ze naar praktijk Lidwina aan de St. Lidwinastraat die ze samen met collega's Brouwer en Moors in een Hoed-constructie heeft opgezet. Het takenpakket van een huisarts wordt zwaarder omdat de chronische zorg wordt uitgebreid

voor mensen met diabetes, hart- en vaatziekten, longziekten, ouderenkwalen en GGZ-gerelateerde klachten. Er komen meteen een psycholoog en een paar praktijkondersteuners bij. Een huisarts volgt mensen nu met meer aandacht, Anneke houdt ook altijd een kennismakingsgesprek met nieuwe patiënten. Die extra zorg is een goede zaak vindt zij 'want ziekenhuizen zijn voor hooggekwalificeerde zorg en anders wordt het onbetaalbaar'. Alles is professioneler; om huisarts te worden is een specialisatie van drie jaar nodig na het artsexamen.

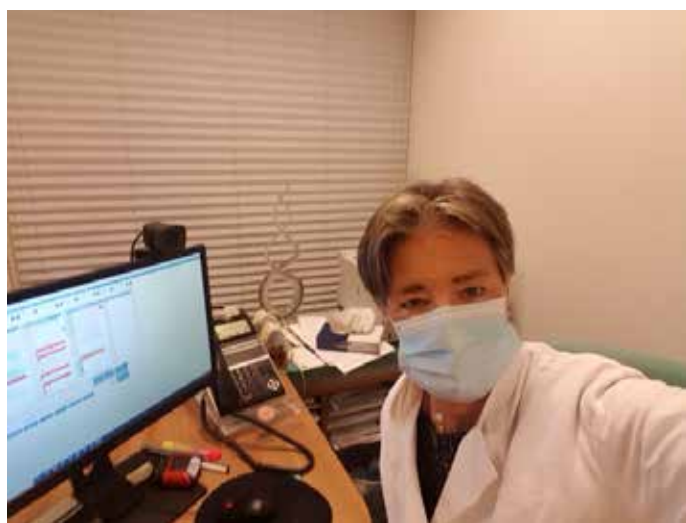
Als ze terugkijkt ziet ze als belangrijk dat er in

1980 standaarden komen voor alle huisartsen: hoe behandel je bijv. diabetes, astma, een tenniselleboog etc. Er kwamen er zeker honderd. Resultaten van de behandeling worden vastgelegd, kunnen vergeleken worden; ook goed voor de patiënten. In 2012 komt de site thuisarts.nl 'in de lucht' waar mensen kunnen kijken of ze zelf alvast iets aan hun klachten kunnen doen.

Ook een vooruitgang is de automatisering van de groene patiëntenkaart; aan dat systeem kun je een boekhoudprogramma hangen dat rekeningen verstuurt, destijds nog met het onderscheid tussen ziekenfonds- en particulier verzekerden. Daarna begint men ook recepten te versturen naar de apotheek. Veel later automatiseren de ziekenhuizen pas.

Het werken met Zorgdomein maakt dat verwijskaarten rechtstreeks naar het ziekenhuis gestuurd kunnen worden, waardoor de specialist precies weet waarvoor een patiënt komt.

Wat Anneke leuk vindt aan het vak is dat ze 'iets voor mensen kan doen, je vertelt iets waar ze wat aan hebben, je zet ze aan het denken en je brengt ze een stapje verder'. Doordat ze hen lang kent voelt ze vaak aan waar de schoen wringt. De continuïteit van de familie vindt ze ook leuk: een vrouw die ze als baby mee ter wereld heeft gebracht, krijgt nu zelf een baby. En het al eerder genoemde kennismakingsgesprek vindt ze boeiend. Nu is dat gebruikelijk, vroeger niet.

1 januari 2021 is de datum van haar pensioen; na 30 jaar een eigen praktijk te hebben gehad draagt ze het stokje dan over aan twee jongere collega's. De eerlijkheid gebiedt haar te zeggen dat van 8 tot 18 uur 'rennen' behoorlijk vermoeiend begint te

worden. Dat zijn lange dagen en dan komen daar nog 1 à 2 keer per week de avondvergaderingen bij met de apotheek, de assistenten, de fysiotherapeuten etc.

'Huisartsen zijn vaak drukke mensen, het zijn doeners, ze zijn energiek en plooibaar, je moet kunnen schakelen'. En 'zorg moet je wel in je hebben en mogelijk ook verantwoordelijkheidsgevoel' zegt ze als oudste van vijf kinderen.

De corona-pandemie had ze niet willen missen, een bijzondere tijd.

In 2019 en 2020 worden er twee kleinzonen geboren in één gezin (weer jongens!), dus Anneke is oma, er staat ook een box in de kamer.

Wat werk betreft komen er twee drukke maanden aan. Ze zal opgevolgd worden door twee vrouwelijke artsen: Chee Yan Man (38) en Helga van Esch (51). Sinds een jaar werken ze al één dag in de week met Anneke mee. Straks gaan ze allebei drie dagen werken met één dag overlap. Het zijn ervaren huisartsen; Chee Yan kwam in 2005 als co-assistent bij Anneke en heeft op grond van die periode voor het huisartsenvak gekozen: mooi dat zij haar nu mede gaat opvolgen!

En wat gaat Anneke straks met de vrijkomende tijd doen?

Ze blijft nog één jaar kaderarts voor ouderengeneeskunde, daar heeft ze zich de afgelopen jaren in verdiept. Er komt in deze regio een nieuwe kijk op de zorg voor ouderen; ze wil een brugfunctie organiseren voor ouderen die acute zorg nodig hebben en ervoor zorgen dat ze bij ziekenhuisopname niet helemaal opnieuw gediagnosticeerd hoeven te worden. De ouderenzorg-problematiek interesseert haar.

Ze zal blijven schilderen, golfen ('mijn handicap kan nog makkelijk naar beneden') en vrijwilligerswerk gaan doen. En van de kleinkinderen genieten.

Wat een getalenteerde vrouw, die Anneke!

Marijke Cornelissen

Eikels???

Bewoners van onze wijk, die wonen aan een weg met veel eikenbomen, kregen onlangs een flyer in de brievenbus. Met het verzoek om toch regelmatig het trottoir schoon te vegen zodat ouderen, jonge mensen met een kinderwagen of hardlopers niet uitglijden over al die gevallen eikels. Een mooie oproep. En als voorzitter van de bewonersvereniging vind ik dat zo'n initiatief prima is. In eerste instantie was de brief ondertekend door de initiatiefnemers, 'een paar wijkgenoten', maar toen de oproep verspreid was, bleek dat de ondertekening veranderd was in 'bewonersvereniging'. Helaas. Want daardoor kreeg de brief een heel andere lading en dat was niet de bedoeling.

Enkele bewoners reageerden wat geïrriteerd op de oproep, anderen gaven aanvullende ludieke tips.

- je kunt van eikeltjes prima glutenvrij meel maken. Wel eerst de tanine eruit spoelen.
- we kunnen ook sámen de stoepen vegen: organiseer meteen nu (en daarna jaarlijks) een

aantal vrijdag- of zaterdagmiddagen om samen te vegen. Muziekje erbij. Koekje erbij. Wordt nog een gezellige veilige buurtactie ook. Tenslotte genieten we allemaal van deze prachtige bomen, dus kunnen we ook allemaal samen de verantwoordelijkheid nemen.

- ipv in de groenbak gooien kunnen we ze ook in het bos bij Mie Pils leggen. De wilde zwijnen zijn er dol op.
- net naar de Genniper Hoeve gebeld: iedereen die eikeltjes heeft geraapt mag ze naar de Genniper Hoeve brengen, daar staat een ton naast het varkenshok waar je de eikels in mag doen, "En de varkens zijn er dol op!" aldus de Genniper Hoeve.
- volgens onze zoon zijn er goede en slechte eikeljaren, vaak om de drie jaar een goed eikeljaar. Dus volgend jaar is de overlast weer wat minder.

In ieder geval heeft de brief wel geleid tot actie: heel veel bewoners zijn na deze oproep zelf aan het vegen gegaan. En een groepje doorzetters gaf het goede voorbeeld. Dus volgend jaar: samen vegen!

Greetje Heijmans

Lieve bewoners van Gijzenrooi

Sommigen van ons hebben een flyer in de brievenbus gekregen. Deze flyer was een oproep om de stoepen schoon te maken. De duizenden eikels die gevallen zijn vormen een probleem voor de mensen die eroverheen lopen. Bijna iedereen heeft hieraan gehoor gegeven. Petje af voor jullie!! En hartelijk bedankt!

Zoals je hebt kunnen lezen in de flyer, is de gemeente niet verplicht om te vegen. Ze vegen incidenteel de stoepen en parkeerhavens in onze wijk. Dus komt het voor een groot deel op óns neer, de bewoners, om onze leefomgeving veilig en mooi schoon te houden. Daar is natuurlijk niets mis mee. Ik heb ook kinderen gezien die aan 't vegen waren... Chapeau!

We zijn dan lekker buiten bezig en krijgen beweging en intussen maken we ook 'n praatje met de burens. Gezellig.

Wat maakt het een verschil als je die mooie schone stoepen ziet in plaats van een stoep die haast op een bospad lijkt. Onze wijk wordt er mooier van. Vaak krijg ik complimenten van mensen buiten onze wijk. Ze vinden het bewonderenswaardig dat er hier zo'n saamenhorigheid is en dat er zoveel voor, door en met de wijkbewoners georganiseerd wordt. Dus nogmaals hartelijk bedankt voor jullie hulp!

José van den Boom

Door het oog van Wiefse

Moeder was omgevallen, en op haar steel leek een jong te groeien. Hoe kon dat? Een paddenstoel

komt toch uit de grond? Nieuwsgierig geworden wilde ik het nog eens bekijken, en ja: drie dagen later stond daar fier en wel dochterlief óp de steel van moeder. Intussen was moeder al een heel eind opgepeuzeld. Door wie? Muizen? Weer twee dagen later bleek ook dochter omgevallen te zijn en moeder leek weer tot leven te komen. De hoed bewóóg! Geen muis te zien, maar de hoed bewoog écht. Bij nadere inspectie bleek dat een dikke kever zich verschanst had in de hoed. Zich

tegoed deed aan moeder. Twee dagen later was er van moeder en dochter niets, maar dan ook niets meer te bespeuren. Een waar stripverhaal daar, in de Meelbossen.

“De herfst is een periode waarin de natuur tot rust gaat komen”. Leerde ik op school. Maar als ik in dit jaargetijde de natuur in ga is mijn beleving het tegenovergestelde van aankomende rust. Bomen die je toefluisteren in de herfstwind, goudkleurig blad dansend in het zachte zonlicht, een overdaad aan eikeltjes (zie elders in dit Zegje) én een tsunami aan paddenstoelen. De Meelbossen, hier niet zo ver vandaan, trakteren mij op verrassende paddenstoelen. Er zijn piepkleintjes en hele grote. Zo staat er bij Heeze een soort elfenbankje van wel een meter breed, meer een bank voor reuzen dan voor elfjes dus. Er zijn paddenstoelen die elkaar verdringen, of juist liefdevol tegen elkaar aanschurken. Stelletjes die gezellig samen in een groepje staan. Maar solitaire zie je ook, die trots staan te glanzen in hun eentje. Net mensen dus, die paddenstoelen. Onlangs zag ik een soort moeder-dochter relatie.

Poes Mina is terug

Onlangs kwam er een emotionele oproep binnen via de Buurtpreventieapp: poes Mina is vermist. Toevallig weet ik wie de baasjes zijn van Mina: Luca en Shady. Op die bewuste dag is er een timmerman aan het werk in hun huis en ondanks dringende verzoeken om de voordeur steeds goed dicht te doen gaat het toch mis: poes Mina ontsnapt. Hoewel Shady probeert rustig te blijven raakt ze nu toch in paniek en belt zij aan bij de naaste burens. Mina blijft altijd binnen of in eigen tuin, zij mag niet op stap gaan in de tuin van de burens en zeker niet over straat zwerven. Niemand heeft Mina gezien. Luca en zijn vrouw zijn best wel ingeburgerd in Gijzenrooi maar weten niet precies via welke sociale media je een oproep kunt doen om je poes terug te vinden. Zij kennen het fenomeen Klepapp in Gijzenrooi niet, maar zijn wel aangesloten bij de buurtpreventieapp dus daar doet Luca een oproep. Nee, zo'n oproep hoort niet op de buurtpreventieapp en Luca wordt daar bijna onmiddellijk op gewezen, maar als je geen andere manier kent? Gelukkig reageert er ook iemand begripvol: Anne Bente geeft aan dat een vermist huisdier echt heel erg is en dat je je dan heel veel zorgen maakt.

Gelukkig loopt het dit keer goed af: na een paar uur wordt Mina teruggevonden. In elkaar gedoken onder een grote struik. Want ook al ben je geboren in Den Haag, heb je Russische voorvaders van adel, ben je vernoemd naar koningin Wilhelmina en kun je elegant door je eigen huis rondwandelen, in de grote boze buitenwereld wil je niet alleen zijn. En

gelukkig krijgt Mina binnenkort haar eigen GPS-tracker: voor altijd te vinden door haar bezorgde baasjes.

Wil je je ook aansluiten bij de klepapp? Meld je aan via Natalie, 06 23523442. In deze app worden veel kleine nieuwtjes uitgewisseld, vaak wordt de app ook gebruikt als een soort Marktplaats voor Gijzenrooi. Een plek met vraag en aanbod van kleine huis-, tuin- en keukenspullen. Vermeld je naam en adres.

Greetje Heijmans

World Cleanup Day

Op zaterdag 19 september was de grootste wereldwijde opruimactie van het jaar 2020. In 180 landen staken de mensen de handen uit de mouwen om de planeet een grote schoonmaakbeurt te geven. Het doel? Het opruimen van zoveel mogelijk zwerfvuil en het verkrijgen van meer informatie over het soort afval dat op straat en in het milieu ligt.

Zeker 40.000 mensen in Nederland deden eraan mee. En ook Gijzenrooi liet zich niet onbetuigd. Landelijk was de top vier van gevonden items: sigarettenfilters, verpakkingen, blikjes, plastic flessen. In de top van gevonden merken staan o.a. Marlboro, McDonalds, Heineken en AntaFlu. Dit komt heel erg overeen met de rommel die we hier in Gijzenrooi weer opgeruimd hebben. Tien deelnemers van Adopteer een Straat hebben een foto van hun actie gestuurd naar Johan Blaazer en hij maakte daar een mooie reportage van voor op de Facebookpagina van Vrienden van Gijzenrooi en de website.

Vrijwilligers Adopteer een Straat: bedankt voor het meedoen!

De WhatsAppgroep Buurtpreventie Gijzenrooi

De WhatsAppgroep buurtpreventie Gijzenrooi telt op dit moment 209 deelnemers. Dat is geweldig. Maar dat vraagt ook om discipline bij het gebruik van de app. De app is bedoeld voor buurtpreventie, het melden van verdachte situaties om criminaliteit in onze wijk te voorkomen. Jammer genoeg wordt de app ook gebruikt/misbruikt voor andere zaken, zoals het melden van loslopende honden of katten die niet op tijd zijn thuisgekomen en nu worden vermist. Maar dat is niet de bedoeling van deze app. Zo'n melding komt bij 208 deelnemers aan en velen daarvan zijn hier niet van gediend. Sommigen verlaten dan de groep en daarmee schiet de app zijn doel voorbij.

Tot nu toe hebben wij deze berichten oogluikend toegestaan omdat wij ook wel begrijpen dat de vermissing van je geliefde kat een enorme impact kan hebben, maar het blijft onjuist en ongewenst. Daarom hebben wij besloten om vanaf 1 januari 2021 het vermelden van loslopende honden of vermiste katten niet meer te tolereren. Wie zich niet houdt aan deze spelregel, kan uit de groep worden verwijderd.

Dergelijke meldingen kunnen wel worden geplaatst op de klep-app (aanmelden via 06 23 52 34 42) en op de Facebookpagina "Vrienden van Gijzenrooi".

Aanmelden en vragen

Wilt u als deelnemer aan de buurtpreventie-WhatsApp-groep worden toegevoegd of vraagt u dit namens iemand anders, doe dit dan niet via de WhatsApp groep Buurtpreventie Gijzenrooi, maar stuur een WhatsApp-bericht met uw naam en adres naar Jos van Gastel (06 55 88 03 70) of Jos van Dijk (06 44 13 88 55) of stuur een e-mail met uw 06-nummer, naam en adres naar gijzenrooibuurtpreventie@gijzenrooi.nl.

*Jos van Dijk
Jos van Gastel*

Bericht van onze gebiedscoördinator Marita Kuster

Betreft: verwijderen hondentoilet Bunderkensven

Aan het Bunderkensven, achter huisnummer 6, ligt een hondentoilet. Dit hondentoilet wordt verwijderd.

Binnen het huidige beleid van de gemeente is een van de regels voor hondenbezitters dat hondenpoep overal en altijd moet worden opgeruimd, ook in het hondentoilet. Het hondentoilet is dus overbodig geworden. En wordt door de gemeente niet meer onderhouden. Daarom verwijderen we het hondentoilet en leggen we op de plaats van het hondentoilet een plantsoen aan.

Planning

Het is de bedoeling dat de werkzaamheden het laatste kwartaal van dit jaar worden uitgevoerd.

Marita Kuster gebiedscoördinator Gijzenrooi
m.kuster@eindhoven.nl

Internationals in onze wijk

“Door de salsadansles begon mijn sociale leven”

Ik word heel hartelijk en gastvrij ontvangen door Frank en Berta, de afspraak was vlot gemaakt en ik ben er klaar voor. Frank nog niet helemaal, hij is op zijn vrije dag aan het klussen in de garage en Berta is nog boven, zij leest de kinderen voor het slapengaan nog een verhaaltje voor. Maar ik mag alvast binnenkomen en een plekje zoeken in de huiskamer. Daar wacht me een verrassing: letterlijk overal ligt en staat kinderspeelgoed: een autoracebaan komt vanuit de keuken door een zijluikje de eetkamer in en via de tafel slingert de baan de woonkamer in. Duplo in alle soorten en maten op het vloerkleed, op de bank, op de kast, voor de tv. Met op de achtergrond zachtjes de muziek van Sade wacht ik op Berta, want om haar gaat het vanavond.

Berta, een frêle verschijning, woont nu veertien jaar in Eindhoven. Slechts een heel klein accent verraaft dat ze niet hier geboren is maar in Hongarije. Ze studeerde in de miljoenenstad Boedapest International Business, met veel aandacht voor talen. Ze spreekt vloeiend Duits, Frans, Engels, Spaans en zelfs Russisch. Tijdens haar studie is er een uitwisseling met de Avans Hogeschool en hoewel zo'n half jaar in Breda studeren erg duur is, maken de ouders van Berta het mogelijk. Het is leerzaam. En ze leert er ook iemand kennen, die een klein bedrijf heeft in Valkenswaard. Hij zoekt iemand die de Duitse markt kan verkennen voor de afzet van organische oplosmiddelen die o.a. gebruikt worden in de farmaceutische industrie. Berta neemt de uitdaging aan. Ze heeft één geluk: haar vader is gepromoveerd chemicus en via Skype krijgt ze iedere avond scheikundeles. In haar nieuwe werk is ze succesvol maar ze is niet gelukkig. “Ik was te jong, het was een te grote stap, zonder verdere familie verhuizen naar een nieuw land, vier dagen per week werken in Duitsland, en op het bedrijf maar een paar collega's. Die spreken

het liefst Nederlands met elkaar". En die taal is ze dan nog niet voldoende machtig. Berta voelt zich eenzaam. Eigenlijk staat ze op het punt om terug te gaan naar Hongarije. Maar dan ontmoet ze een andere expat, een jonge vrouw uit Maleisië, en ze besluiten samen op dansles te gaan. "Zo begon mijn sociale leven".

Ze leert Frank kennen, trouwt met hem, verandert van baan. Op een gegeven moment wil ze niet meer internationaal werken. "Dat is niet te combineren met een gezin". Want ze is dan net in verwachting van haar dochter Alma, nu zeven jaar. Berta wil wel een nieuwe masteropleiding doen in Breda: 'strategic marketing'. En ook daar is ze weer heel erg goed in. Ze krijgt een baan aangeboden bij Fontys om daar cursussen op te zetten die maatwerk leveren aan bedrijven. Een soort co-creatie in de publieke en culturele sector. Berta vertelt er enthousiast over.

Berta wil Alma en zoontje Balint, bijna vier, een opvoeding geven zoals ze die zelf ook heeft gehad. "Ik kom uit een heel veilig en stimulerend gezin, naast het schoolleven was er veel extra aandacht voor muziek, theater, literatuur". Soms is ze wel een hele dag met de kinderen in de bibliotheek, lezen, spelletjes doen, luisteren naar muziek. "Eindhoven heeft mij veel gegeven" lacht Berta. "Mijn man, en dus het gezin, een mooie groene omgeving, een beetje dorpsachtig". Ja, dat mist Berta wel in Eindhoven: het rijke culturele leven van Boedapest. Daar zijn wel dertig theaters waar je uit kunt kiezen, een overweldigend aanbod van klassieke muziek. "Je gaat niet gewoon uit eten, je eet samen en dan ga je naar het theater"! Zeker één keer per maand,

soms vaker. En natuurlijk mist ze ook haar ouders. Vóór de coronacrisis kwam de moeder van Berta vaak twee weken in de maand naar Nederland. Fijn ook voor de kleinkinderen, die leren op speelse wijze de Hongaarse taal. Nu kan dat allemaal niet meer. Maar in de zomervakantie waren ze nog zes weken in hun appartement aan het Balatonmeer: "meteen na de laatste schooldag zijn we uit Eindhoven vertrokken. Heerlijk".

Berta ziet best wel verschillen met doorsnee Nederlandse gezinnen. "Wij zetten eigenlijk alles opzij voor de kinderen, willen zij spelen dan spelen wij mee, willen zij vriendjes uitnodigen, dan kan dat altijd". Zoals haar ouders dat ook altijd deden. En niet: "je moet vertrekken want het is vijf uur, wij gaan zo aan tafel, nee, we zetten gewoon een bordje bij". Voor Berta en voor Frank gaat de cognitieve en emotionele ontwikkeling van de kinderen boven alles. Een veilig en geborgen gezin. "Flexibel en multifunctioneel" vult Frank aan, "dat past bij ons". Berta benadrukt nog eens: hier in Nederland heeft iedereen ontzettend veel kansen, er is een intense vrijheid. "Zeur niet over de kleine regels die we nu moeten opvolgen in verband met corona, het kost toch heel weinig moeite om je daar nu even aan te houden?" En met die opgewekte boodschap vertrek ik weer. Bij de voordeur struikel ik bijna over de fietsen en fietsjes die daar geparkeerd zijn, maar dat komt binnenkort goed. Want de garage is nu, na de verhuizing van april, echt helemaal opgeruimd.

Greetje Heijmans

Vrouwe Hoevenaar van Geldrop 1899

Hoe zit dat toch, wat is de geschiedenis achter die naam? Dat vraag ik me af als ik weer eens langs de boerderij op Riel wandel. Op het groene hek bij de ingang staat in sierlijke letters 'Vrouwe Hoevenaar van Geldrop 1899'. Dat de voormalige boerderij inderdaad uit 1899 stamt wordt bevestigd door de gedenksteen in de muur, rechts naast de deur in het voorhuis.

De encyclopedie die internet heet te zijn laat me deze keer enigszins in de steek. Maar de bewoonster van de boerderij op Riel 9, mevrouw De Heus, reikt me de helpende hand. Zij stuurt me de onderstaande uitleg over Vrouwe Hoevenaar van Geldrop:

Ze laat tevens nog een paar boerderijen bouwen, waaronder die op Riel 9, waarvan de gevelsteen 'Vrouwe Hoevenaar van Geldrop Sept 1899' het geduldige bewijs is.

De meisjesnaam van Vrouwe Hoevenaar is Arnaudina. Geboren in 1855, is ze de jongste dochter van Hubertus Paulus Hoevenaar (1814-1886) en jonkvrouw Anna Holmberg de Beckfelt (1824-1905).

Hubertus Paulus Hoevenaar is suikerfabrikant in Nederlands-Indië. Hij keert in 1867 terug naar Nederland voor de opvoeding van zijn vier dochters maar ook om voor hen geschikte huwelijkspartners te vinden. Hij laat zich in het bevolkingsregister inschrijven als "Hoevenaar van Geldrop". In 1886 overlijdt Hubertus op Kasteel Geldrop als een rijk man met een vermogen van 3.000.000,- gulden (thans € 38.000.000,-).

Zijn vrouw Anna erft de helft en blijft op het kasteel wonen tot haar overlijden in 1905. Als 'Vrouwe Hoevenaar' koopt zij grond van arme boeren die, door de landbouwcrisis in het laatste kwart van de 19e eeuw, moeten verkopen.

Alle gronden van Riel, Gijzenrooi en Tivoli behoorden indertijd tot het grondgebied van Kasteel Geldrop en lagen voor het grootste deel in de gemeente Zesgehuchten. In 1928 heeft de baron de gronden verkocht aan de Stichting Eindhovense Woningbouw 'Thuis Best', een dochteronderneming van de Philips gloeilampenfabriek. Toen de huidige wijk Gijzenrooi werd gebouwd kon Philips daarom 60 % van de huizen bestemmen voor zijn werknemers...

Op 1 april 1972 heeft de gemeente Geldrop de genoemde wijken overgedragen aan de gemeente Eindhoven.

We mogen als jong Gijzenrooi blij zijn met Riel, een mooie historische buurt!

Paul de Meurichy

Basisregels voor iedereen

Houd 1,5 meter afstand.

Vermijd drukte.

Werk zoveel mogelijk thuis.

Was vaak je handen.

Heb je verkoudheidsklachten? Blijf dan thuis.

Ben je ook benauwd en/of heb je koorts? Dan moeten alle huisgenoten thuisblijven.

Stap voor stap - wat kan wanneer?

Versoepelen van maatregelen kan alleen als het coronavirus onder controle blijft.

WAT GEBEURT HIER OP DE AKKERS VAN BRABANTS LANDSCHAP?

(een bijdrage van bewonersvereniging Riel)

Om daar een beeld van te krijgen kwamen Mari de Bijl van Brabants Landschap en Jan Wanders van de geitenboerderij de Saanenhof in Heeze ons vertellen hoe ze hier samenwerken.

Als er gewerkt wordt zien we soms stofwolken (bij droog weer) of mest op de weg (soms), maar het is goed om te weten hoe het allemaal gaat en waarom. De Saanenhof is een biologische geitenfokkerij en kaasmakerij. Een familiebedrijf, opgericht in 1979 en sinds 1984 volledig omgeschakeld naar biologisch. Zij pachten al een jaar of vijftien grond van Brabants Landschap. Een hele mooie combinatie want voor het landschap is variatie van de gewassen nodig en voor de geiten hebben ze granen, grasklaver en o.a. luzerne nodig.

Verder heeft men op de boerderij verstand van de gewassen en kunnen ze het land bewerken. Voor Brabants Landschap levert dat een kostenbesparing op. Samen bepalen ze welke gewassen er komen. Winterrogge bijvoorbeeld heeft het voordeel dat er klaprozen en korenbloemen doorheen groeien, wat minder productief voor de boerderij maar in het landschap vinden we dat weer heel mooi.

De boerderij gebruikt ongeveer 100 hectare, waarvan 40 hectare in Geldrop van Brabants Landschap, verder nog percelen van Brabant Water tegen de Grote Heide aan en bij het natuurgebied De Pan en de rest rond hun boerderij. Dat is dus aardig wat rijden tussen die verschillende plekken.

Zij hebben zo'n 600 geiten en daarvan gaat de kaas naar hun eigen winkel, naar de horeca, naar natuurwinkels en de markten in Brandenvoort Helmond en het Wilhelminaplein in Eindhoven. Ook export naar Duitsland. De melk van het weekend gaat naar de melkfabriek, waar die verder bewerkt wordt. Voor hun eigen productie gebruiken ze geen extra energie omdat ze door directe verwerking van de ochtend- en avondmelk geen koeling nodig hebben.

Het bedrijf maakt optimaal gebruik van de kringloop, waarbij de vaste geitenmest wordt gebruikt om het graan te laten groeien, die weer voor voer zorgt en stro voor de geiten. Ze gebruiken hun eigen geitenmest, aangevuld met biologische champost en biologische drijfmest waar ze voor moeten betalen. Voor het stikstofplaatje: voor de hoeveelheid dierlijke mest op de percelen mag er maximaal 112 kilo per hectare gebruikt worden. Dit terwijl reguliere boeren tot 170 kilo per hectare mogen gaan. Hierdoor is de teeltafwisseling met vlinderbloemigen zoals luzerne en klavers zo belangrijk. Deze gewassen zijn in staat om stikstof uit de lucht te binden en vast te leggen voor de volgende teelten. Bemesting is duidelijk extensiever/minder dan gebruikelijk.

Om Q- koorts te voorkomen worden de lammeren twee keer ingeënt en de geiten vervolgens één keer per jaar. Na de entingen merken ze in de week daarna wel wat bijwerkingen met de eetlust en zo. Maar zo houden ze de dieren toch gezond.

Toen we het hadden over 'overlast' in de buurt, kwam het gesprek ook op de jagers. Jan vertelde dat als er grote stukken graan gaan 'liggen' door b.v. hevige regen, doordat mensen erdoor gaan lopen of door planten (wikke) die het graan naar beneden trekken, de aren op de grond komen te

liggen. Dat trekt dan hele grote groepen duiven aan en als die schade te groot wordt, grijpen de jagers in.

Heel indrukwekkend is het dat zij helemaal niet beregenen bij droogte. Wel 'rollen' ze de grond extra na bewerking voor de regen, tegen uitdroging. Ook het doorwerken van de restgewassen in de grond helpt om het water beter in de grond vast te houden. Ze maken schaduw met bomen voor de dieren als ze buiten lopen en als het zo heel heet weer is, zorgen ze met ventilatoren met water voor verneveling om koeling in de stallen te krijgen.

Al met al gebeurt er dus veel en met al dat heen en weer rijden proberen ze de overlast te beperken

door dat een aantal keren achter elkaar te doen en dan in een dag de mest in de grond te werken. Ook proberen ze zoveel mogelijk rekening te houden met het rijden op de zandpaden bij warm weer i.v.m. stofoverlast. Maar na dit verhaal begrijpen we wel dat het niet altijd te voorkomen is.

Jan en Mari, bedankt voor deze inblik in het runnen van een bedrijf in samenwerking met het behoud van het landschap. Op de Saanenhof worden ook excursies georganiseerd, (hopelijk weer voorzichtig mogelijk). Een aanrader, want over de geiten, lammeren en de kaas is nog heel veel meer te vertellen.

Titia Droog, bewonersvereniging Riel

Geef inbrekers geen kans

De coronamaatregelen leidden ertoe dat er dit jaar minder werd ingebroken. Afgelopen maand sloegen inbrekers 30 procent minder toe. De verwachting is dat de najaarsgolf van inbraken dit jaar uitblijft. Maar dat weet je nooit zeker. Daarom wordt toch zoals ieder jaar het Donkere Dagen Offensief ingezet.

Van november tot en met februari vinden jaarlijks de meeste woninginbraken plaats. Het is dan buiten eerder en langer donker. Dat vinden criminelen fijn. Dan zijn ze minder zichtbaar en kunnen ze gemakkelijker hun gang gaan. Het is verschrikkelijk als in je eigen huis – de plek waar je je veilig moet voelen – ineens een overvaller of inbreker komt. Een overval, inbraak of beroving is voor veel slachtoffers een traumatische gebeurtenis. Daarom is en blijft het Donkere Dagen Offensief belangrijk. Met effect: afgelopen jaren nam het aantal woninginbraken in de wintermaanden af. De politie voert extra controles uit, de rijksoverheid maakt de mensen waakzamer voor inbraken en de gemeentes

attenderen bewoners op het nemen van preventieve maatregelen. En de lopers van Buurtpreventie Gijzenrooi proberen zo veel mogelijk en op verschillende uren van de dag zichtbaar te zijn en alert te zijn op verdachte situaties in onze wijk. En zij zullen via flyers bewoners wijzen op onveilige situaties.

Tips voor bewoners

Als bewoner kun je zelf ook iets doen om de inbraakkans te verkleinen. Daarom hier nog maar eens een aantal tips:

- Geef je woning een bewoonde indruk. Gebruik tijdschakelaars en bewegingssensoren.
- Sluit ramen en deuren en doe alles op slot. Ook als je alleen even boodschappen gaat doen of de hond uit gaat laten.
- Laat sleutels nooit aan de binnenkant van de deur zitten.
- Leg waardevolle spullen uit het zicht.
- Weekendje weg? Licht de burens in, zodat zij een oogje in het zeil kunnen houden.
- Bel direct 112 bij verdachte situaties. De politie komt liever te vaak dan te laat. Snel alarm slaan betekent een grotere kans om de inbrekers te pakken.
- Zet nadat je 112 gebeld hebt een bericht op WhatsApp Buurtpreventie Gijzenrooi (alleen bij verdachte situaties!)
- Wacht niet totdat je zelf slachtoffer wordt, maar zorg preventief voor goed hang-en-sluitwerk.
- Tot slot: u kunt zelf ook een bijdrage leveren aan het veiliger en leefbaar houden van onze wijk door u aan te melden als buurtprevent/loper via gijzenrooibuurtpreventie@gijzenrooi.nl.

Jos van Dijk
Coördinator buurtpreventie Gijzenrooi

Koeien in Gijzenrooi

Op maandag 7 september deed ik mijn looppronde voor de buurtpreventie samen met Albert Hoofman. En net had ik tegen Albert gezegd dat het zoals gewoonlijk weer erg rustig was in de wijk (we waren nog niemand tegengekomen), toen wij van het Zwanenven Riel opliepen en daar vier dames zagen staan die redelijk opgewonden waren. Eén van de dames was aan het bellen en de anderen kwamen vertellen dat er op Riel vier koeien waren losgebroken die zojuist onze wijk waren binnengelopen. Ze hadden al aangebeld bij de boerderij van de dames Leijten waar de koeien vandaan kwamen maar daar was niemand thuis. Dus werd nu de politie gebeld. Albert probeerde nog via een van de dames Leijten te bellen, maar zonder succes.

Toen we verder liepen, hoorden we de koeien loeien op het Bunderkensven. Ze staken net de weg over naar de nieuwe woningen waarbij één koe dwars door een voortuin liep. Daar gingen ze achter de woningen door in de richting van het inmiddels verwijderde hondentoilet. Omdat daar al de nodige toeschouwers waren samengestroomd, maakten de koeien rechtsomkeert en kwamen ze in galop weer onze kant op. Wij moesten achter een boom dekking zoeken om niet vertrappt te worden. Gelukkig gingen ze de goede kant op, aangespoord door Albert, die het cowboy spelen nog niet was verleerd. Na nog even op het veld naast het appartement op het Bunderkensven gestaan te hebben, vertrokken ze weer richting Riel. Kort daarna arriveerde de politie, die achter de koeien aan is gegaan. De rest onttrok zich aan onze waarneming. Maar opmerkelijk is wel dat het politierapport vermeldt: "Uiteindelijk zes koeien in een weiland gedreven."

Jos van Dijk

Gebeier

Je hoort ze steeds minder, kerkklokken. Niet zo raar als je bedenkt dat de ene na de andere kerk in de achter ons liggende jaren het loodje heeft gelegd. En daarmee van z'n klokken ontdaan is. Ik vind het wel jammer dat we hun stemmen steeds minder horen. Niet omdat ik zo'n gelovig mens ben, maar om de sfeer die klokgelui bij mij oproept. Nostalgie ja, dat denk ik.

Hier in Gijzenrooi bijvoorbeeld moet je je best doen om ze te horen en dan nóg moet het erg meezitten. 's Nachts als het stil is en de wind gunstig staat komen de klanken van de tijd van verre nog wel aarzelend op je af. Maar vaak verwaaien ze en wordt de tijd zogezegd niet eens afgemaakt.

Maar het échte beieren wordt zelden nog in z'n volle glorie gehoord. Zoals de klokken op zondagmorgen uit hun dak konden gaan als uitnodiging voor de hoogmis, of op andere dagen voor een uitvaart of bruiloftsmis, dat werk dus. Of vroeger nog, in de Middeleeuwen, als aankondiging dat de stadspoort ging sluiten of om boze geesten of de bliksem te weren. Nou ja, dat is wel érg lang geleden.

paar keer per dag word je eraan herinnerd dat de Heer je in de gaten houdt. Op zondag helemaal, dan gaan ze eensgezind (of concurrerend) te keer: de uitnodigingen vliegen je om de oren: vroege mis, hoogmis, Engel des Heren (zo heette dat, om 12 uur 's middags), een katholiek sfeertje inderdaad.

Mijn zoon vindt het wel een beetje veel van het goede geloof ik. Nou ik niet, ik vind dat gebeier prachtig. Maar ik heb makkelijk praten, ik woon er niet.

Vergeleken met daar is het hier stil. Wat rest ons eigenlijk nog in de buurt?

De Joriskerk, die laat nog wel van zich horen en, iets verder weg, onze 'Cathrien' in de stad, die heeft zelfs een eigen beiaard (ook wel carillon geheten) met een heuse 'stadsbeiaardier'. Die kunt u regelmatig, bijvoorbeeld elke vrijdagmiddag tussen 4 en 5 uur, horen.

Dan heb je nog de ijle klanken van het DAF carillon en ten slotte het klokje van het kleine Pius X kerkje dat tegenover de Beppino Sarto school staat. Dat is het, voor zover ik weet, wel zo'n beetje.

Maar ja, het aanreiken van de tijd, het uitnodigen voor de mis, het waarschuwen voor gevaar, het is allemaal niet meer nodig. We leven immers in het

Ik schrijf dit stukje terwijl ik, tussen de eerste en tweede coronavlaag in, op bezoek ben bij mijn zoon. Hij woont in een mooi klein stadje in de buurt van Frankfurt am Main. Midden in het gebied van de behoorlijk katholieke Taunus.

Ook al is het een klein stadje, er staan twee kerken met allebei kloke klokken. En daar woont ie tussenin. Het gebeier is daar niet van de lucht. Een

digitale tijdperk.

En we geloven veelal in andere dingen.

Daar hebben we jammer genoeg geen klokken meer voor nodig.

Tauros

Meer licht in de duisternis

Zelfs met de hulp van een hoogwerker was het nog een heel karwei om alle nieuwe lichtjes in de boom te hangen.

Het ontsteken van de boom zal dit jaar, om voor de hand liggende redenen, voor de inwoners van Gijzenrooi vanuit huis kunnen worden gevolgd (sla vooral wat warme chocola en / of glühwein in), onze boom zal er niet minder om stralen!

De weg van het Zegje

Vier keer per jaar krijgt u het Zegje in de bus. Als de redactie haar werk heeft gedaan wordt het Zegje gedrukt. Als dat gedaan is worden er acht dozen met in totaal 1000 Zegjes bij Bianca afgeleverd. Elke doos weegt 20 kilo! Zij zorgt vervolgens dat die bij de bezorgers terechtkomen.

Bij deze zetten we jou Bianca en Marij, André, Mieke, Tineke, Cor, Jaap, Eefje, Wilmy, Alda en Evelyn even in het zonnetje. Dank voor jullie Zegje-zorg!!

Deze fleurige zomerfoto toont de ophaalactie door Greetje en Marijke, toen in Bianca's gezin iemand getest was op corona; ze wachtte toen nog op de uitslag, die later gelukkig negatief bleek.

Marijke Cornelissen

Phemian

Cultuur bij je Buurtven 11 september 2020

Kun je in december, als het Zegje bij jullie op de mat ligt, de sfeer oproepen van die bijzondere avond, 11 september, waarop Phemian, Phe (Femke) Mi (Mirthe) An (Anne), ons verraste?

Uit alle richtingen kwamen de Gijzenrooiers met hun klapstoelen aanlopen. Want wat was het een leuk initiatief van het CbijB team om deze zomer enkele optredens buiten te organiseren. Met hier en daar een koeltasje en een thermosflesje werd er onderaan de heuvel op het Buurtven een soort amfitheater gecreëerd. Een zonnige warme middag ging geleidelijk over in een windstille, koele avond. Bij aanvang hadden we ons vestje of trui al aan. Naast mij had een groepje kinderen zich samen heerlijk onder een deken genesteld. Een jongetje voetbalde daar nog tussendoor.

Het zag er sprookjesachtig uit, drie natuurlijke jonge vrouwen, centraal om een mooie cello, bij de ondergaande zon op een heuvel. Achter hen de hoge groene bomen van de begraafplaats en creatieve theaterverlichting: een dubbele ladder met een gekleurd lichtsnoer. Prachtig vastgelegd door Remko Koeneman.

<https://koeneman.smugmug.com/2020/2020-09-11-CbijB-Phemian/n-9RzpTz/>

Zien jullie het voor je? En toen moest het nog beginnen...

Lichtvoetig maar vol overgave schotelden ze ons het ene na het andere pareltje voor. Close harmony waarbij ze zichzelf begeleidden op cello, viool en ukelele. We zagen Anne, Mirthe en Femke, frank en vrij, samen opgaan in hun teksten en muziek. Drie zuivere stemmen met veel eigenheid die wonderlijk mooi samenvoegden. Ze genoten zichtbaar van het optreden voor publiek, het eerste sinds maanden. Tijdens het stemmen van de

snaarinstrumenten, dat was regelmatig nodig door het steeds kouder worden van de avond, werden we losjes onderhouden over het ontstaan van de eigen nummers, de eigen covers van covers en het vrij gebruik maken van de mogelijkheden van de cello, als trommel, als gitaar. En dat ze koude vingers kregen en ons in het donker niet meer zagen zitten.

De inspiratie voor de muziek en teksten haalt Phemian uit de schoonheid van de natuur en het mysterie van het leven. Zwaaiend met de zaklamp van onze telefoon hebben wij ze de sterren van de hemel horen zingen. Een staande ovatie en een run op hun eerste cd: Yugen.

Dat wordt een collectors item! Zelf luisteren? Hun nummer Sun kun je vinden op Spotify.

Dank je wel Phemian! Dank je wel organisatie: Eric, Wim, Jan & Greetje!

Noor Tebak

Een beetje liefde

De steeds wisselende situatie met het virus maakt het op het moment van het schrijven van dit stukje lastig om meer dan enkele dagen vooruit te kijken, beste wijkgenoten. Laat staan een paar weken, de productietijd van het Zegje. Ik heb dan ook maar besloten me niet te wagen aan bespiegelingen over of, met wie, waar en hoe we de komende feestdagen kunnen en willen beleven. De kans om op dat onderwerp de plank mis te slaan is groot.

In plaats daarvan zal ik het deze keer graag met je hebben over enkele mooie zaken die wel enigszins voorspelbaar zijn. Ik noem er maar eens eentje, voor de vroege vogels: de planeet Venus. Die is in december bij helder weer goed zichtbaar. Venus is een zogenaamde 'binnenplaneet': ze staat dicht bij de zon dan onze eigen planeet Aarde. Dit betekent dat ze zichtbaar is ofwel kort vóór zonsopkomst ofwel na zonsondergang. En deze decembermaand zal dat dus zijn vóór de zon opkomt. Omdat dit in deze tijd van het jaar relatief laat gebeurt hoeft je er niet eens zo heel vroeg voor uit de veren. Het online planetarium weet me te vertellen dat de planeet begin december om pakweg 6 uur 's morgens aan de oostelijk horizon verschijnt.

Je kunt je nauwelijks vergissen. Na de zon en de maan is Venus met afstand het helderste object aan de nachtelijke hemel. 'Het moet wel een heel bijzondere planeet zijn, die daar zo prachtig helder staat te stralen', dachten onze voorouders lang geleden al. En ze hebben die stralende verschijning dan ook niet naar de eerste de beste vernoemd: naar de oneindig mooie en stralende Romeinse godheid Venus, godin van de liefde, de schoonheid en de vruchtbaarheid.

Als ik vroeg op ben en de lucht is helder, dan kijk ik deze dagen wel eens een ogenblik naar die stralende Venus. 'Denk af en toe eens aan ons', vraag ik dan in gedachten aan haar. 'Stuur ons maar een beetje liefde. We kunnen het goed gebruiken, in deze verwarrende tijden'.

Los van hoe en met wie we de kerstdagen dit jaar ook kunnen gaan doorbrengen, de kerstgedachte zelf blijft onverminderd van kracht. In die dagen van inkeer en reflectie staan we wat meer nog dan

gebruikelijk stil bij de mensen om wie we geven. We laten weten dat we aan hen denken, met een kaartje, een appje, of een bericht op sociale media. En we wensen elkaar het goede toe: vrede, een beetje geluk en, zeker nu: gezondheid. Wellicht steken we ook een extra kaarsje aan voor wie niet meer bij ons zijn.

Dat extra kaarsje doet me eraan denken, wijkgenoten: kaarsen en kerstverlichting zijn zaken waar we in deze tijden wel vat op hebben. Sterker nog: daar kunnen we een punt mee maken! Laten

we ze met elkaar dit jaar in ons goede Gijzenrooi maar eens overvloedig neerzetten en ophangen. Op die manier kunnen we, net als Venus dat voor ons doet, wat extra licht brengen in dagen die niet alleen kort zijn, maar dit jaar ook wat meer onzeker dan meestal.

Hoe ze ook zullen gaan verlopen, ik wens je alvast fijne feestdagen toe. Ik hoop dat je lichtjes in je bestaan zult ervaren. En ik stuur je een beetje liefde.

Gijsz

A bit of love

The ever-changing situation with the virus makes it difficult to look more than a few days ahead, at the time of writing this piece, dear neighbors. Let alone a few weeks, the production time of this magazine. So, I've decided not to venture into reflections about whether, with whom, where and how we can and want to spend the coming holidays. There is a great chance that I will miss the mark on that subject.

All the more reason for me to talk to you about some nice things that are somewhat predictable. Just to mention one, for the early birds: the planet Venus. This December it will be clearly visible when the weather is clear. Venus is a so-called 'inner planet': it is closer to the sun than our own planet Earth. This means that it is visible either shortly before sunrise or after sunset. And so, this December month it will be there just before the sun rises. And because this happens relatively late at this time of year, you don't even have to get up that early, to witness it. The online planetarium tells me that early December the planet will appear on

the eastern horizon roughly around 6 o'clock in the morning.

You can hardly mistake it for something else. After only the sun and moon, Venus is by far the brightest object in the night sky. 'It must be a very special planet, radiating so beautifully brightly there', our ancestors thought already long ago. And they named that radiant appearance after someone very special. They named her after the infinitely beautiful and shining Roman deity Venus, goddess of love, beauty and fertility.

When I'm up early and the sky is clear, these days I sometimes look at that radiant Venus for a moment. 'Think about us every now and then', I ask her in thought. Send us a little bit of love. We could use it, in these confusing times'.

Regardless of how and with whom we can spend Christmas this year, the Christmas spirit itself remains undiminished. In those days of reflection, we think a little more than usual about the people we care about. We let them know that we are thinking about them, with a postcard, an app, or a message on social media. And we wish each other good things: peace, a little happiness and, especially now: good health. Maybe we'll also light an extra candle for those who are no longer with us.

That extra candle reminds me, dear neighbors: candles and Christmas lights are things we do have some control over, in these times. More than that even: we can make a statement with them! Let's put them up and hang them up in abundance, in our good Gijzenrooi this year. That way, just like Venus does for us, we can bring some extra light in days that are not only short, but this year also a bit more uncertain than usual.

No matter how they are going to turn out, I wish you happy holidays. I hope you will experience some light in your life. And I send you a bit of love.

Gijsz

Onze gebiedscoördinator Marita Kuster gaat ons verlaten

Het bestuur van de gemeente Eindhoven vindt het heel belangrijk om in nauw en goed contact te staan met de bewoners, ondernemers en partners in de stad, om zo te weten wat er leeft op buurt- en wijkniveau. Daarvoor zet de gemeente in op gebiedsgericht werken, o.a. met gebiedscoördinatoren.

De gemeente merkt dat de leefbaarheid in de stad, en onze samenleving steeds verder onder druk komt te staan. Er komen steeds meer ingewikkelde vragen op de gemeente af. Dat vraagt om opnieuw te kijken naar de inzet in de wijken en buurten, om zeker te weten dat de gemeente de beste match heeft tussen de opgaven en vragen die er spelen, en de inzet vanuit de gemeente. Daarnaast heeft de afdeling gebiedscoördinatoren intern te maken met diverse personele ontwikkelingen, zoals collega's die met pensioen zijn gegaan of als gevolg van langdurige ziekte zijn uitgevallen. Dit heeft ertoe geleid dat de gemeente dit moment heeft aangegrepen om de verdeling van gebiedscoördinatoren over de wijken in Eindhoven gedeeltelijk te herzien.

Op de korte termijn betekent dat, dat onze huidige gebiedscoördinator Marita Kuster haar werk gaat overdragen aan Suzanne van den Heuvel. In de periode tot 1 december zal een warme overdracht plaatsvinden en vanaf 1 december zal Suzanne voor ons het eerste aanspreekpunt worden. Marita gaat aan de slag in Gestel

Natuurlijk begrijpen Marita en Suzanne dat dit ook voor ons even wennen zal zijn, en dat daarmee een beroep wordt gedaan op onze flexibiliteit. Maar dat gaat ons vast lukken.

Marita, heel veel dank voor je inzet in onze wijk! Je was altijd goed bereikbaar en bereid tot overleg. We hebben er alle vertrouwen in dat ook de samenwerking met Suzanne weer prima zal verlopen.

De contactgegevens van Suzanne van den Heuvel zijn: s.vd.heuvel@eindhoven.nl

Wandelen in Gijzenrooi en corona

We weten het allemaal, met ingang van 15 oktober 2020 zijn de nieuwe maatregelen om de coronabesmettingen in te dammen van kracht geworden.

Dat houdt onder meer in dat de groepsgrootte zowel binnen als buiten niet groter mag zijn dan vier personen. Dat heeft consequenties voor onze wandelingen.

Tot nu toe wandelden we op de eerste zondag van de maand met pakweg tien tot twaalf mensen door het mooie natuurgebied dat grenst aan onze wijk. Dat gaat nu niet langer, dus passen we de

wandelingen aan met de volgende regels:

- We wandelen voortaan met kleine groepjes van maximaal vier mensen, inclusief begeleider.
- Om samensmelting van de groepjes te voorkomen wandelt elk groepje een andere route, zo zijn en blijven we apart en voldoen we aan de coronamaatregelen.
- Dat doen we zolang de strenge regels over de groepsgrootte van kracht zijn. Zodra het toegestaan is wandelen we weer met de volledige groep.

Met vriendelijke groeten,
Truus en Kees van Vessum
Albert Hoofman

Tuintips van de Buurman Aantrekkelijke bomen voor een kleine tuin

Bomen in een tuin hebben veel voordelen. Architectonisch gezien geven ze hoogte en structuur. Ze geven privacy en ook beschutting tegen zon en wind. Ze trekken vogels en insecten aan. Ze bloeien veelal vroeg in de lente – wanneer er weinig andere bloemen zijn – en hebben ook vaak schitterende herfstkleuren. Maar ze kunnen ook overlast geven. En dat gebeurt meestal wanneer ze te groot worden voor de plek waar ze geplant zijn. Een boom (laten) snoeien is meestal een hele klus en het verpest vaak de natuurlijke vorm van de boom. De kunst is dus om een boom te kiezen die klein blijft en goed afgestemd is op de plek waar hij staat: dan heb je alleen de lusten en niet de lasten.

Een makkelijke oplossing is een boom in bolvorm. Zoals een Catalpa, Esdoorn of Bonte Wilg. Deze zijn per definitie beperkt tot een gegeven hoogte en hun kruin wordt doorgaans niet breder dan een meter of twee. Je moet ze wel elk voorjaar knotten, maar dat is meestal een klus van minder dan een half uur. En de verwijderde takken kunnen desgewenst door creatievelingen gebruikt worden om manden, schermen, bloemstukken e.d. te maken.

Als alternatief voor de strakke en formele vorm van een “bolboom” kun je kiezen voor de sierlijke en natuurlijke vorm van een Japanse Esdoorn. Deze zeer diverse familie van bomen is beschikbaar in allerlei soorten. Met een grote variëteit aan bladkleur, bladvorm, herfstkleur en groeivorm. Ze groeien langzaam, blijven allemaal klein (max. 3-4 meter, maar vaak kleiner) en zijn zelfs in dwergvorm beschikbaar. Perfect voor een kleine border, of een grote pot op terras of balkon. Wel belangrijk is het volgende:

- Hun zeer fijne blad kan niet goed tegen felle middagzon: kies dus een plek in de (half)schaduw.
- Ze houden van zure grond: gebruik dus veel tuinturf bij het planten.
- Ze vinden het niet fijn wanneer de grond uitdroogt: geef ze dus regelmatig water in het groeiseizoen.

Als je aan deze eenvoudige regels kunt voldoen, dan heb je een echte blikvanger in de tuin!

Ook geliefd voor de kleine tuin zijn de Magnolia's. Maar hier moet je voorzichtig zijn met de soort die je kiest. De klassieke tulpenboom (Magnolia

Soulangeana) – met geurende, witte, komvorming bloemen – wordt namelijk te groot en dominant voor veel tuinen (vaak 8 meter hoog en breed). Gelukkig zijn er ook soorten die slechts 3-4 meter hoog/breed worden, zoals Magnolia Susan (paarse bloemen), Magnolia Pinkie (roze bloemen), Magnolia Sunsation (gele bloemen) en Magnolia Stellata (witte bloemen)...en er komen steeds meer nieuwe kleine soorten bij. Net als de Japanse Esdoorns houden deze bomen van zure grond, maar in tegenstelling tot de Esdoorns houden Magnolia's wel van de zon.

Voor mensen die ècht niet veel ruimte hebben, zijn er gelukkig zuilbomen. Sommige hiervan worden slechts 3-4 meter hoog en maximaal 1 meter breed. Veelvoorkomende voorbeelden zijn de schitterende Japanse Zuikers (Prunus Serrulata Amanogawa) en de Zuilvormige Goudiep (Ulmus Hollandica Wredei). Ook populair is de Zuilvormige Rode Noorse Esdoorn (Acer Platanoides Crimson Sentry), maar deze kan iets hoger (6 meter) en breder (2 meter) worden. Als je afbeeldingen ziet van een mooie stille Japanse tuin, dan waardeer je de Esdoorn en de Magnolia nog meer. Ze zijn werkelijk prachtig.

